

Илюстрацията за тази „свръхчовешка поезия“ е цитат от „Кървава песен“, започващ с думите: „Това е Чаканий, Желаний и Единний“. Очевидно свръхчовешкото в случая е мислено през ключа на Ницше, когото и двамата обкичват с почти идентични суперлативи: Пенчо Славейков сравнява „Тъй рече Заратустра“ с Библията, а в екзалтирания поглед на Гео Милев Ницше е ни повече, ни по-малко „брат на Христа, втори син на Мария Дева“. Особеното тук е, че поетическата мисия е видяна в патриотарски одежди – като епос, призван да възпява „могъщо“ крачките на родния „гигант-народ“. Че почти невръстният и никому неизвестен студент от Лайпциг е бил донейде завладян от патриотически бяс, личи и от посочването в същото писмо, че е наченал студия на тема „Балканската война и поезията“ – впрочем той твърде бързо ще се излекува и от беса, и от преклонението си пред Пенчо Славейков. Ранното влияние на последния обаче е безспорно и личи повече от ясно в петте ръкописни сборника „Изкуство“, съставени в периода от 1910 до 1914 г. Третият такъв например започва със собственоръчно нарисуван голям портрет на Славейков, увенчан с лавров венец; ред кратки импресивни стихотворения в сборниците – като „Загубено щастие“, „Сън в пролетно утро“, „Песня“, „Нощ пред Коледа“, „Самотна борика“ и др. – говорят за очевидното влияние на Славейковия „Сън за щастие“. Изкопирана е и литературната мистификация от „На Острова на блажените“ чрез името на Гуца Весел, посочен като ученик на Иво Доля и Бойко Раздяла. Публикуваният в четвъртия сборник откъс „Из Пролога“ на „Епопея за свободата“ говори за амбицията на Гео Милев да се заеме с епичен проект, сроден с „Кървава песен“. Петият сборник „Изкуство“ обаче, съставен през 1914 г., е различен от останалите: знаковото присъствие тук е на Яворов, а не на Пенчо Славейков. Че тъкмо Яворов се оформя като базов авторитет в неговото виждане за българската литература, личи и от първата му зряла поетична творба – „Панихида за П. К. Яворов“, публикувана едва през 1922 г. В същото време тук ще срещнем и първия типично авангардистки текст, в който се пречупват влиянието на Рембо и на някои ранни експресионисти като Георг Тракл например – това е лиричната повест „Черни хоругви“, част от която намира място в кн. 5 на списание „Везни“ от 1919 г.

Че нещо се е променило в отношението му към Пенчо Славейков, става видно през 1919 г. от една забележка във „Фрагментът“, вмъкната в един ключов за тогавашните му възгледи контекст:

Днес поезията е лирика. Епичното творчество в поезията е една невъзможност. Защото съвременната Психея не притежава епичната обективност на примитивните хомерически времена. (Една забележка: Пенчо Славейковата „Кървава песен“ е абсурден анахронизъм.)